

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Prima banka Slovensko, a. s.**, Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO 36 853 186, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 1/2019 z 31. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že spotrebiteľské združenie Asociácia bankových klientov (ďalej aj „žalobca“) sa žalobou zo 14. septembra 2014 domáhalo určenia, že ustanovenie spotrebiteľských zmlúv uzatvorených medzi sťažovateľkou a klientmi žalobcu o dojednaní rozhodcovskej doložky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v tých prípadoch, kde bola zakomponovaná do záverečných ustanovení spotrebiteľskej zmluvy a nebola upravená v samostatnej časti zmluvy.

3. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 4 C 286/2014 z 20. januára 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 Co 243/2017 z 30. novembra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zmenil rozsudok okresného súdu tak, že určil ustanovenie

spotrebiteľských zmlúv uzatváraných medzi sťažovateľkou a jej klientmi v postavení spotrebiteľa v špecifikovanom znení za neprijateľnú zmluvnú podmienku v prípadoch, keď toto ustanovenie nebolo upravené v samostatnej časti zmluvy, keď bolo zakomponované v záverečných ustanoveniach zmluvy a keď chýba podpis spotrebiteľa potvrdzujúci jeho vôľu neodmietnuť prijatie rozhodcovskej zmluvy, ako aj podpis potvrdzujúci spotrebiteľovo oboznámenie sa s existenciou tohto ustanovenia; sťažovateľke uložil zdržať sa použitia takej zmluvnej podmienky; vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

4. Krajský súd svoj záver odôvodnil tým, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Krajský súd postupoval v súlade s § 305 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktorý upravuje konanie vo veciach abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na § 420 písm. f) CSP a v ktorom argumentovala, že súd svojvoľne *ex offico* transformoval konanie v individuálnom spore – určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) vedenú na základe § 3 ods. 5 druhej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) na konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP.

6. Rozsudkom č. k. 5 Cdo 1/2019 z 31. mája 2021 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) najvyšší súd dovolanie sťažovateľky zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka sa domnieva, že rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva, pretože dovolací súd nesprávne aplikoval § 470 ods. 2 a 4 CSP a v nadväznosti na to aj § 301 a nasl. CSP o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach; nedôvodne považoval rozsudok krajského súdu za dostatočne odôvodnený napriek tomu, že krajský súd neodpovedal na zásadný argument sťažovateľky týkajúci sa aplikácie § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), ktorý ukladal sťažovateľke povinnosť ponúknuť rozhodcovskú doložku svojim klientom vrátane spotrebiteľov. Najvyšší súd tiež nezohľadnil judikatúru dovolacieho súdu o totožnej rozhodcovskej doložke, ktorú predtým posudzoval s odlišným záverom.

8. Dovolací súd konštatoval, že v spore o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa § 80 písm. c) OSP (začatom do 30. júna 2016) možno po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku bez ďalšieho pokračovať, ako keby išlo o spor podľa § 301 a nasl. CSP, a to v nadväznosti na § 470 ods. 2 a 4 CSP. Uvedené ustanovenia pritom upravujú iba intertemporálne zachovanie účinkov doterajších procesných úkonov (§ 470 ods. 2 CSP) a princíp *perpetuatio fori* vo vzťahu k vecnej, miestnej, kauzálnej a funkčnej príslušnosti súdov (§ 470 ods. 4 CSP). V súlade s § 470 CSP bol súd oprávnený a povinný prejednať spor v rovnakej kvalite, akú založilo podanie žaloby do 30. júna 2016. Ak žalobca ako spotrebiteľské združenie inicioval individuálny spotrebiteľský spor, bol ho súd povinný aj takto rozhodnúť.

9. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí argumentuje, že konanie iniciované žalobcom má svoj základ v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/EHS z 23. apríla 2009 (ďalej len „smernica“) a ide o konanie, ktoré bolo do slovenského právneho poriadku začlenené od 1. júla 2007. Už len z časového hľadiska je podľa sťažovateľky tento záver zmätočný. Prvá transpozícia smernice bola vykonaná až zákonom č. 301/2012 Z. z. (novela zákona o ochrane spotrebiteľa), a to doplnením oprávnenia združenia na ochranu spotrebiteľa domáhať sa v mene spotrebiteľov vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa napriek tomu, že zákon o ochrane spotrebiteľa účinný od 1. júla 2007 zaviedol do právneho poriadku úpravu postavenia združenia na ochranu spotrebiteľa (§ 25) a jeho oprávnenie na podanie žaloby o zdržanie sa zásahu a odstránenie protiprávneho stavu (§ 3 ods. 5). Ďalšia novela zákonom č. 102/2014 Z. z. umožnila združeniu v súlade so smernicou podať návrh na vydanie (vtedajšieho) predbežného opatrenia. Žiadny z dovtedy existujúcich právnych predpisov (vrátane smernice) však špecificky neupravoval abstraktnú kontrolu v spotrebiteľských veciach ako § 301 a nasl. CSP. Ak teda žalobca neinicioval konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (v roku 2014 ani nemohol), pred súdom prebiehal iba individuálny súdny spor, ktorý mal základ v hmotnoprávnom predpise, a preto v súlade s § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a § 137 písm. d) CSP mohol súd na základe § 470 CSP v spore pokračovať a rozhodnúť ho ako bežný (individuálny) spotrebiteľský spor.

Svojoľnou transformáciou individuálneho sporu na špecifický spor podľa § 301 a nasl. CSP súdy flagrantne zasiahli do práv sťažovateľky, v dôsledku čoho vznikli nedostatky v príslušnosti a obsadení súdu (aj napriek § 470 ods. 4 CSP), rozpory v spôsobe a predmete dokazovania a vady vo výroku rozsudku, ktorý je vydaný nad rámec petitu.

10. Najvyšší súd sa nevysporiadal ani s ďalšími argumentmi sťažovateľky, ktoré bolo potrebné vyhodnotiť pri abstraktnej kontrole podľa § 301 a nasl. CSP. Sťažovateľka namietala, že zmluvná podmienka, ktorú zahrnula do zmluvy s cieľom zveriť rozhodovanie Stálemu rozhodcovskému súdu Asociácie bánk, nebola navrhnutá z jej iniciatívy, ale pretože jej to ukladal § 93b zákona o bankách. Konštatovanie najvyššieho súdu (ods. 10 rozsudku), že krajský súd vysvetlil, ako mala sťažovateľka postupovať podľa § 93b zákona o bankách, nemá v napadnutom rozsudku oporu, a preto nemožno odôvodnenie jeho rozsudku považovať za dostatočné.

11. Najvyšší súd sa pri riešení spornej otázky odmietol zaoberať vlastnou judikatúrou a rozhodnutím ústavného súdu, tvrdiac, že by bol povinný sa nimi zaoberať iba v prípade, ak by sťažovateľka podala dovolanie z dôvodu podľa § 421 CSP. Najvyšší súd nezohľadnil, že dovolanie bolo podané 16. apríla 2018, keď dovolací súd na podklade rozhodnutia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 zastával názor o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 CSP. Sťažovateľka sa nedomáhala preskúmania právnej stránky veci iba preto, lebo sa domnievala, že dovolanie by bolo odmietnuté pre kumuláciu dôvodov jeho prípustnosti. Bez ohľadu na uvedené dovolací súd sa mal vysporiadať s predloženými rozhodnutiami aj pri prieskume vady zmätočnosti.

12. O absurdnosti postupu dovolacieho súdu svedčí podľa sťažovateľky aj skutočnosť, že dovolanie podané z dôvodu zmätočnosti (§ 420 CSP) zamietol, hoci taký procesný postup nie je možný. Prípustnosť dovolania skúma dovolací súd prednostne a ak dospeje k negatívnemu záveru, dovolanie odmietne podľa § 447 CSP písm. c) alebo f) CSP. Iba ak dovolanie neodmietne a vyhodnotí ho ako prípustné, prichádza do úvahy zamietavý výrok podľa § 448 CSP. Dovolanie

z dôvodu vád zmätočnosti však nemôže byť prípustné a zároveň nedôvodné, keďže dôvody prípustnosti sú zároveň dovolacími dôvodmi. Takéto dovolanie nemožno teda zamietnuť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľky proti zmeňujúcemu rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd určil (okrem iného), že napadnutá rozhodcovská doložka v zmluvách uzatváraných medzi sťažovateľkou a jej klientmi je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

14. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

15. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019).

16. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od

znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, konanie v danej veci prebiehalo čiastočne za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a čiastočne podľa Civilného sporového poriadku, ktorý v zmysle § 470 CSP platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (s výnimkou uplatnenia procesných inštitútov uvedených v § 470 ods. 2 druhej vete CSP, ak by boli v neprospech sporovej strany) a ktorý v čl. 17 ustanovuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Dovolací súd (a pred ním okresný súd aj krajský súd), vychádzajúc z intertemporálnych ustanovení Civilného sporového poriadku (§ 470 CSP), posudzoval otázku právomoci súdu, vecnej príslušnosti, dokazovania, ako aj aktívnej i pasívnej legitímácie v danom spore, i keď súdne konanie bolo začaté pred účinnosťou Civilného sporového poriadku, podľa ustanovení Civilného sporového poriadku z dôvodu ich okamžitej aplikability. Uvedené závery konajúcich súdov vrátane dovolacieho súdu nemožno považovať za arbitrárne.

18. Pokiaľ ide o ochranu kolektívnych práv spotrebiteľov (resp. kolektívnych záujmov spotrebiteľov), treba dať do pozornosti smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov, ktorú Slovenská republika implementovala do nášho právneho poriadku prostredníctvom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa (jeho zmenou od 1. novembra 2012, a to úpravou inštitútu ochrany aj kolektívnych záujmov spotrebiteľov, nielen pokiaľ ide o rozšírenie prostriedkov nápravy vydaním bezdôvodného obohatenia – bod 9 tohto odôvodnenia) a následne prostredníctvom konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach upraveného v § 301 až § 306 CSP. Zmyslom takého konania v celej postupnosti jeho legislatívnej úpravy je vysloviť neprijateľnosť zmluvných podmienok v zmluvách so spotrebiteľmi alebo určiť obchodnú prax dodávateľa za nekalú. Vzhľadom na predmet dotknutého súdneho konania, ktorým je ochrana kolektívnych práv spotrebiteľov, ktorí sa domáhali určenia, že konkrétne ustanovenia zmlúv (rozhodcovská doložka) uzatváraných medzi sťažovateľkou a jej klientmi (zastúpenými občianskym združením Asociáciou bankových klientov) sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je záver najvyššieho súdu o transformácii konania pôvodne začatého podľa § 80 písm. c) OSP ústavne akceptovateľný.

19. Ústavný súd opakovane vo svojej judikatúre pripomína, že všeobecné súdy pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre účastníka konania, pretože jednotlivec sa obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany svojmu ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv.

20. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že prípustnosť dovolania sťažovateľky bola založená len na dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, teda že jej nesprávnym procesným postupom súd znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

21. Sťažnostná argumentácia bola v podstatných námietkach totožná s dovolacou argumentáciou sťažovateľky, na ktorú najvyšší súd poskytol relevantnú odpoveď, a to v bodoch 9.1 až 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Záver najvyššieho súdu o nedôvodnosti vady podľa § 420 písm. f) CSP v kontexte dôvodov a odpovedí na jednotlivé námietky sťažovateľky v odôvodneniach rozsudku odvolacieho súdu je ústavne akceptovateľný a odôvodnenie napadnutého rozsudku dáva dostatočnú odpoveď na sťažovateľkou tvrdenú vadu arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti nepovažuje za potrebné opakovať akceptovateľné dôvody, ktorými najvyšší súd reagoval na jednotlivé námietky sťažovateľky, vrátane kontextu s § 93b zákona o bankách a rovnakého cieľa uloženia súdom zdržania sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky a zákazu jej používania (v súvislosti s vývojom legálnej terminológie). Najvyšší súd dospel k ústavne konformnému záveru, že sťažovateľkou tvrdená vada zmätočnosti neexistovala. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

22. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k zamietnutiu dovolania, majú oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku (§ 448 CSP) a ústavný súd nevidí aplikačný problém pri výroku rozsudku najvyššieho súdu, ktorým dovolanie zamietol, pretože ho posúdil ako nedôvodné po tom, ako ho meritórne preskúmal. Ústavný súd nemôže súhlasiť so sťažovateľkou, že procesný postup najvyššieho súdu bol v danom prípade nesprávny, pretože najvyšší súd v danom prípade mohol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP iba odmietnuť, a nie zamietnuť podľa § 448 CSP. K odmietnutiu dovolania podľa § 447 CSP dovolací súd pristupuje v prípade, pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, čo nie je prípad sťažovateľky. Aj v prípadoch odmietnutia dovolania podaného z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP ústavný súd skúma (a považuje za rozhodujúce), či najvyšší súd vykonal vo vzťahu k dovolateľom tvrdenej zmätočnosti (v intenciách označeného ustanovenia) náležitý vecný prieskum (ktorého negatívnemu výsledku procesne zodpovedá zamietnutie dovolania).

23. Pokiaľ sťažovateľka vytýka najvyššiemu súdu, že sa odmietol zaoberať vlastnou judikatúrou a rozhodnutím ústavného súdu v obdobnej právnej veci, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka žiaden z dovolacích dôvodov v zmysle § 421 ods. 1 CSP neuplatnila. Argumentáciu sťažovateľky, že tak neurobila vzhľadom na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017, ktoré kumuláciu dovolacích dôvodov nepripúšťalo, ústavný súd považuje za nedôvodnú. Formulácia uplatnených dovolacích dôvodov je vecou dovolateľa, jeho voľbou a procesnou zodpovednosťou. Ak sťažovateľka nesúhlasila s výkladom zaujatým v uvedenom zjednocujúcom stanovisku neumožňujúcim kumuláciu dovolacích dôvodov, nič jej nebránilo tento právny názor vyargumentovať a uplatniť viaceré dovolacie dôvody a až po odmietnutí ich prieskumu dovolacím súdom (pre viazanosť zjednocujúcim stanoviskom) namietať v ústavnej sťažnosti porušenie svojich práv aplikáciou takéhoto právneho názoru zo strany odvolacieho súdu. Ak však sťažovateľka uplatnila z vlastnej vôle iba jeden dovolací dôvod, nemožno vidieť v takom konaní porušovanie základných práv dovolacím súdom. Na margo uvedenej argumentácie sťažovateľky ústavný súd dodáva, že v čase podania dovolania sťažovateľkou (16. apríla 2018) veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zmenil právny názor týkajúci sa zákazu kumulácie dovolacích dôvodov a uznesením č. k. 1 VCdo 1/2018 z 21. marca 2018 rozhodol: „Kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je prípustná.“

24. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. S poukazom na uvedené závery ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu